

ventede Opgang i disse Indtægter virkelig nu havde meldt sig. Det var i det hele fuldkommen umuligt den Gang at se, i hvert Fald for den, der ikke sad paa Finansministerens Plads, hvorledes Forholdene vilde stille sig, at de vilde stille sig saa slette, som de viste sig at være, da vi fik Statsregnskabet. Men det er naturligvis meget rigtigt, at jeg den Gang har ment, at man kunde nøjes med ikke lidt mindre nye Statsindtægter, end det siden har vist sig, man kunde — det indrømmer jeg gerne. Imidlertid er det ikke det, det nu kommer an paa. Hvad det kommer an paa, er, hvor meget det med de Erfaringer, vi nu have for Øje, maa anses for nødvendigt at kræve. Og der forstaar jeg oprigtig talt ikke, at det ærede Medlem kan mene, at det skulde være muligt at nøjes med ca. 5 Mill. Kr. mindre i nye Statsindtægter, end her er krævet. Jeg begriber det ikke, og naar det ærede Medlem var saa elskværdig at mene, at jeg ved mine Udtalelser i 1910 havde gjort mig til en politisk Raritet, der var værdig til Forevisning paa Markeder og lignende Steder, saa tror jeg, at det ærede Medlem i Fremtiden vil blive en ikke mindre seværdig Raritet, naar man erindrer hans Udtalelse nu om, at man skulde kunne nøjes med ca. 5 Mill. Kr. mindre i nye Statsindtægter, end her er foreslaaet. Det skal det ærede Medlem nok faa at se.

Det ærede Medlem var inde paa Ligningssspørgsmaalet, og det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) og nu den ærede sidste Taler (Sonne) vare ogsaa i høj Grad inde derpaa. Jeg skal ikke sige meget derom, men jeg ønsker dog at gøre den Bemærkning, at Idealet, den fuldstændig ligelige og retfærdige Ligning er man ikke naaet til noget Sted, og det naar man selvfølgelig aldrig. I det Tabelværk fra Statistisk Bureau, som man paaberører sig saa meget, er det ogsaa udtrykkelig udtalt, at man alle Vegne, ogsaa her i Landet, maa regne med, at Ligningen er en Del, vel ca. 20 pCt. under den virkelige Indtægt, i hvert Fald for Erhvervsindtægternes Vedkommende. Jeg tror ikke, man har Ret til at udpege Landbostanden som en Stand, der efter sin Skatteevne svarer mindre Skat end andre Stænder her i Landet. Jeg tror, at jeg har ramt det rette ved at sige, at der selvfølgelig altid vil blive en Uligelighed mellem dem med de faste Indtægter og dem med Erhvervsindtægter, og at der indenfor Folk med Erhvervsindtægter igen vil blive en Uligelighed mellem dem, hvis Forretning er af en saadan Art,

at de føre — ere vante til at føre og kunne føre — et fuldstændigt og nøjagtigt Regnskab over deres Bedrift, og andre. Men tage vi de erhvervsdrivende, som ikke sædvanlig føre Regnskab, og som maaske ogsaa have særlig Vanskelighed ved at gøre det, saa benægter jeg, at der er Grund til at bebrejde Landmændene, at de svare mindre efter deres Skatteevne end f. Eks. Detailhandlere og Haandværkere under lige Forhold. Jeg kan i øvrigt angaaende denne Sag i meget henholde mig til det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), som jeg benytter Lejligheden til at takke for hans velvillige Udtalelser om Lovene, og som ogsaa om dette Spørgsmaal gjorde forskellige Bemærkninger, der vare sande og rigtige, og som kunne spare mig for forskellige Udtalelser. Det ærede Medlem henpegede — og deri havde han utvivlsomt Ret — med Styrke paa, at hvis det paa Grund af de nævnte Forhold var særlig vanskeligt at faa fat i Landbrugernes Indtægter, saa var det saa meget lettere at faa fat paa deres Formuer, der er ikke Skygge af Tvivl om, at Formuerne og ganske særlig Papirformuerne i langt højere Grad skjule sig i Byerne end paa Landet, hvor man kender hinandens Forhold bedre, og hvor Formuerne hovedsagelig ere anbragte i fast Ejendom og derfor ere særdeles lette at faa fat paa.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) havde ikke Ret i at betegne den Ligning, der finder Sted, som en ren og skær kommunal Ligning. Det er meget rigtigt, at Grunden lægges, at de kommunale Ligningsmyndigheder, men det er lige saa sandt, at den Myndighed, der har den afgørende Indflydelse ved Skatteansættelsen, netop er Skatteraadene, som ere en Statsautoritet, og det er givet, at der fra disses Side er øvet og bestandig øves en virksom og meget gavnlig Kontrol med Ligningsmyndighedernes Ansættelse. Derfor har jeg ogsaa været en afgjort Modstander af de Ønsker, der fra ret vide Kredse ere fremkomne om at afskaffe Skatteraadene og blive ved Ligningskommissionerne alene. Det tror jeg vilde være meget utilraadeligt.

I Statistisk Bureaus Tabelværk er intet bevist med Hensyn til de Paastande, man her og mange andre Steder har fremsat om, at der af Landboerne skulde ydes absolut for lidt i Skat i Forhold til, hvad der ydes af andre ligestillede Samfundsklasser. Men der er ved de fra Statistisk Bureau fremkomne Oplysninger givet til-